मँहासतीं विडूपयितुं कः समर्थः । किमन्यत् । मम व्यवहारमष्टौ लोकपाला एव जानन्ति ।

किं च । आदित्यचन्द्रावनिलोऽनलश्च द्यौर्भूमिरापो हृदयं यमश्च ।
अहश्च रात्रिश्च उभे च संध्ये धर्मोऽपि जानाति नरस्य वृत्तं ॥ १०८ ॥

5 यद्यहं महासती निजस्वामिनं विहाय नान्यं मनसापि चिन्तयामि तदा मम मुखमक्षतं भवतु । किं बहुना । मम मुखं पश्य । ततो यावदसौ गोपः प्रदीपमानीय तस्या मुखं पश्यति तावदेवाक्षतमुखमवलोक्य तच्चरणयोः पतितः । तां बन्धनाच्च विमुच्योवाच । धन्योऽहं यस्येदृशी सती भार्या ।

Fab. VIII. यश्चायमास्ते साधुरेतद्वृत्तान्तमपि शृणुत । अयं स्वगृहान्निःसृतो द्वादशव-
10 र्षैर्वाणिज्यं कृत्वा मलयोपकण्ठाद्विविधानि रत्नान्यादायेमां नगरीमनुप्राप्तः । अत्र च वेश्यागृहे सुप्तः । तस्याः कुट्टिन्या गृहद्वारि स्थापितकाष्ठघटितवे-तालस्य मूर्ध्नि रत्नमेकमुत्कृष्टमास्ते । तत्र लुब्धेनानेन साधुना रात्रावुत्थाय हस्तो यदा रत्ने दत्तस्तदैव तेन वेतालेन सूत्रसंचारितवाहुभ्यां परिपीडितः सन्नार्त्तनादं चकार । पश्चादुत्थाय कुट्टिन्योक्तं । पुत्र मलयोपकण्ठादागतोऽ
15 सि । तत् सर्वरत्नानि प्रयच्छ । नो चेदनेन न त्यक्तव्योऽसि । इत्थमेवायं चेटकः कृतः । ततोऽनेन सर्वरत्नानि समर्पितानि । अधुना चायमपि हृत-सर्वस्वोऽस्मासु मिलितः । एतत् सर्वं श्रुत्वा राजपुरुषैर्धर्माधिकारी निवे-दितः । तज्ज्ञात्वासौ नापितं त्यक्तवान् । कुट्टिनी च शासिता गोपी च निः-सारिता कन्दर्पकेतुश्च पुरस्कृतः । अतोऽहं ब्रवीमि स्वर्णरेखामहं स्पृष्ट्वे-
20 त्यादि । तत् स्वयं कृतोऽयं दोषः । अत्र विलपनमनुचितं । क्षणं विमृ-श्य । मित्र सहस्व । यथा सौहृद्यमेव तयोः कारितं मया तथा मित्रभेदोऽपि कार्यः ।